

Άρετές καί πάθη

Άρης ό... πεισματάρης

Θυμάστε, παιδιά, πού αναφέραμε τήν προηγούμενη φορά ότι μέσ στήν καρδιά μας φυτρώνουν σάν λουλούδια ευδιαστά οι άρετές -ή αγάπη, ή ευγένεια, ή καλοσύνη-, αλλά και σουβλερά άγκαθάκια, οί κακίες μας; Ένα πολύ ένοχλητικό άγκαθάκι θά διακρίνουμε σήμερα στήν ιστορία μας, πού πληγώνει και έμας, αλλά και τούς γύρω μας.

ΈΗ ιστορία μας

- Έπιτέλους, παιδί μου! φώναζε δυνατά ή μητέρα σπόν Άρη. Άφησε τά πείσματα κι έλα νά φᾶς τό φαγητό σου!

- Σοῦ εἶπα, δέν θέλω νά φάω τώρα! επέμενε ό γιός της. Δέν τελείωσε ακόμη τό παιχνίδι.

Ό Άρης, ένα ζωηρό άγόρι τῆς Β΄ Δημοτικοῦ, συχνά-πυκνά έφερνε τή μητέρα του σέ δύσκολη θέση μέ τά πείσματά του. Ήθελε νά γίνεται πάντα τό δικό του!

- Διάβασε λίγο ακόμη τήν Όρθογραφία σου, τοῦ έλεγε ή μητέρα.

- Όχι, δέν χρειάζεται! άπαντοῦσε άμέσως ό Άρης.

Ἀλλά καί στό σχολεῖο συχνά ταλαιπωροῦσε τή δασκάλα του ὁ μικρός.

- Παιδιά, σήμερα ἔχει κρύο. Νά φορέσετε ὄλοι στό διάλειμμα τό μπουφάν σας!

Ὁ πρῶτος πού διαφωνοῦσε καί ἔκανε αὐτό πού ἤθελε ἦταν ὁ Ἄρης.

- Ἐγώ, κυρία, ζεσταίνομαι, ὑποστήριζε. Δέν θέλω νά τό φορέσω! Ἀναγκαζόταν τότε ἡ δασκάλα νά τοῦ δώσει τό μπουφάν στό χέρι καί προσπαθοῦσε νά τόν πείσει πῶς ἀλλιῶς θά κρυώσει καί θά ἀρρωστήσει.

Ἀλλά καί ὅταν ἔπαιζε, ἦταν πεισματάρης ὁ Ἄρης. Ἦθελε νά κανονίζει πάντα ἐκεῖνος τούς ἀγῶνες. Ἄν δέν γινόταν τό δικό του, ἀντιδροῦσε κι ἔφευγε ἀπό τό παιχνίδι. Καθόταν θυμωμένος σέ μιά γωνιά τῆς αὐλῆς.

Ἐνα Σάββατο ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄρη θά πήγαινε νά συναντήσῃ ὄλους τούς συγγενεῖς καί τά ξαδέρφια του στό ἐστιατόριο τοῦ θείου Ἀλέκου. Γιόρταζε ὁ παππούς καί ἤθελαν ὄλοι νά τόν τιμήσουν καί νά τόν χαροποιήσουν. Πῶς καί πῶς περίμενε αὐτή τή συνάντηση ὁ Ἄρης! Εἶχε τόσο καιρό νά δεῖ ὄλα τά ξαδέρφια του!

- Ἄρη, νά γυρίσεις νωρίς τό μεσημέρι, τοῦ εἶχε πεῖ τό πρῶί ἡ μαμά. Δέν χρειάζεται σήμερα νά πάρεις τά πατίνια σου στό πάρκο.

- Ἐλα τώρα, μαμά! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Ὅλοι οἱ φίλοι μου θά ἔχουν τά πατίνια τους. Γιατί νά μὴν τά πάρω κι ἐγώ;

- Γιατί εἶναι καινούργια καί ἀκόμη δέν ἔχεις ἐξασκηθεῖ καλά. Δέν μπορῶ σήμερα νά εἶμαι μαζί σου νά σέ προσέχω.

- Μά δέν θά πάθω τίποτε! ἐπέμενε ἐκεῖνος.

Ἐπί δέκα λεπτά συζητοῦσαν τό ἴδιο θέμα. Ἡ μαμά παρακαλοῦσε τόν Ἄρη νά μὴν πάρει τά πατίνια του, ἐνῶ αὐτός ἐπέμενε πεισματικά νά τά πάρει.

- Κάνε ὅ,τι θέλεις! τοῦ εἶπε στό τέλος ἡ μητέρα. Κουράστηκα μέ τό πείσμα σου. Ἐχῶ τόσες δουλειές νά κάνω σήμερα καί ἀσχολοῦ-

μαι μέ τά πατίνια σου.

- Γιούπι! φώναζε χαρούμενος ό Άρης ό πεισματάρης. Για μία ακόμη φορά κατάφερε νά γίνει τό δικό του.

Πήγε μαζί μέ τή μικρότερη άδερφή του στό πάρκο -ήταν δίπλα στήν πολυκατοικία τους- και έπαιξε αρκετή ώρα μέ τούς φίλους του. Πάνω στό παιχνίδι, τοῦ ήρθε ή ιδέα νά κάνει κάτι έντυπωσιακό: άστεϊα νούμερα μέ τά πατίνια του! Πήρε φόρα νά κατεβεί μία κατηφόρα, αλλά... δέν πρόλαβε πολύ νά προχωρήσει, έχασε τόν έλεγχο. Προσπαθώντας νά ισορροπήσει, έπεσε κάτω μέ τόση δύναμη πού τραντάχτηκε όλο τό κορμί του.

«Τό πόδι μου, τό πόδι μου!», φώναζε δυνατά.

Γρήγορα είδοποιήθηκαν οί γονείς του και τόν πήγαν στό έφημερεῖον νοσοκομεῖο.

«Σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ», είπαν οί γιατροί μετά τίς άκτινογραφίες. «Γιά ένα μήνα θά είναι τό πόδι σέ γύφο».

Άπογοήτευση ένιωσε ό Άρης. Ένα μήνα χωρίς παιχνίδι! Πώς θά τό άντέξει αυτό; Και πώς θά πάει τώρα νά συναντήσει τούς θείους και τά ξαδέρφια του; Πάει, χάθηκε ή εύκαιρία!

«Σοῦ είπα, παιδί μου, νά μήν πάρεις τά πατίνια, αλλά τό πείσμα σου δέν έχει όρια», τοῦ τόνισε ή μητέρα.

Τό άποτέλεσμα; Οί γονείς μέ τήν άδερφή του πήγαν στή γιορτή τοῦ παπποῦ. Δέν ήθελαν νά λείψουν τέτοια μέρα από κοντά του. Μόνον ό Άρης έμεινε στό σπίτι μέ τόν μεγάλο του άδερφό, πού έτσι κι αλλιώς έπρεπε νά διαβάσει γιά τίς έξετάσεις του. Καθισμένος στήν πολυθρόνα ό Άρης κοιτοῦσε λυπημένος τό σπασμένο του πόδι.

Τήν επόμενη μέρα τόν επισκέφτηκε ό παππούς. Χάρηκε πολύ! Έπαιξαν μαζί κι ένα ώραϊο επιτραπέζιο παιχνίδι.

- Άρη, τοῦ είπε σέ μία στιγμή ό παππούς, τόν ζέρεις τόν μύθο τοῦ Αϊσώπου μέ τίς δυό κασίκες;

- Όχι, παππού. Θέλεις νά μοῦ τόν πεις;

- Λοιπόν, άρχισε ό παπούς, δύο κασίκες ήθελαν νά περάσουν από ένα στενό ζύλινο γεφυράκι. Ή μία έρχόταν από τή μία πλευρά καί ή άλλη από τήν αντίθετη. Συναντήθηκαν στή μέση του γεφυριού, αλλά δέν χωρούσαν νά περάσουν καί οί δύο μαζί. Κάποια έπρεπε νά ύποχωρήσει καί νά γυρίσει πίσω. Καμία όμως δέν κουνιόταν. Έπέμενε μέ πείσμα ή μία, επέμενε καί ή άλλη. Στο τέλος άρχισαν νά χτυπιούνται μέ τά κέρατά τους ποιά θά περάσει πρώτη. Όσοπου από τό πολύ τράνταγμα τό ζύλινο γεφυράκι δέν άντεξε, έσπασε, κι έπεσαν καί οί δύο μέσα στό ποτάμι! Είμαι πολύ διδακτικός αυτός ό μύθος, είπε τελειώνοντας ό παπούς. Κατάλαβες, Άρη μου, τί μās διδάσκει;

- Τό πείσμα δέν βγάζει σέ καλό.

- Άκριβώς. Τό πείσμα δέν βγάζει σέ καλό. Δέν τό θέλει κι ό Θεός, γιατί κρύβει μέσα του έγωισμό.

- Σ' ευχαριστώ, παπού, πολύ ώραία ή ιστορία! άποκρίθηκε ό Άρης.

- Άκουσε, παιδί μου, συνέχισε ό παπούς, έμαθα πώς σέ φωνάζουν «πεισματάρη». Θα σου δώσω μία συμβουλή: Νά μετατρέψεις τό πείσμα πού έχεις **σέ μία καλή δύναμη**, πού λέγεται **έπιμονή**. Μέ τήν έπιμονή θά κερδίσεις πολλές καί μεγάλες επιτυχίες. Άν έπιμένεις π.χ. νά λύσεις μία δύσκολη άσκηση καί δέν παρατάς εύκολα τήν προσπάθεια, στό τέλος θά τά καταφέρεις.

- Θα προσπαθήσω, παπού, του ύποσχέθηκε στό τέλος ό Άρης, νά άποκτήσω τήν έπιμονή, αυτή τήν ...«καλή δύναμη», πού μου λές.

Έφυγε ό παπούς. Στ' αυτή τήν Άρη άντηχοϋσε άκόμη ή φωνή του: **«Τό πείσμα δέν βγάζει σέ καλό... Νά μετατρέψεις τό πείσμα σου σέ έπιμονή!»**.

«Αυτό θά κάνω!», είπε αποφασιστικά ό Άρης. Κι άμέσως άρχισε τήν προσπάθεια. Θυμήθηκε πού καιρό τώρα τόν παρακαλοϋσε ή άδερφή του νά διορθώσει τό χαλασμένο της παιχνίδι. Μιά καί δέν μπορούσε, λοιπόν, αυτός νά βγει έξω νά παίξει, πήρε τό παιχνίδι

καί ἐπί δύο ὧρες προσπαθοῦσε νά τό διορθώσει. Χάρης στή μεγάλη ἐπιμονή του, τελικά τά κατάφερε!

Ἕνα ἐνοχλητικό ἀγκάθι: τό πείσμα

Τό πείσμα -δηλαδή τό νά ἐπιμένουμε νά γίνεται πάντα αὐτό πού θέλουμε ἐμεῖς- δημιουργεῖ δυσάρεστες καταστάσεις. Ὁ πεισματάρης θυμώνει πολλές φορές, ὅταν οἱ ἄλλοι δέν ὑποχωροῦν στίς ἀπαιτήσεις του. Δημιουργεῖ φασαρίες καί γίνεται συχνά ἀντιπαθητικός. Καί ὁ ἴδιος στεναχωριέται, ἀλλά στεναχωρεῖ καί δυσκολεύει καί τούς γύρω του.

Καλό εἶναι, λοιπόν, νά μὴν ἀφήσουμε αὐτό τό ἐνοχλητικό ἀγκάθι νά μεγαλώσει. **Νά ζητήσουμε τή βοήθεια καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά μπορέσουμε νά τό κόψουμε τώρα πού εἶναι ἀκόμη μικρό.**

Ἄς ὑποχωροῦμε, παιδιά! **Τό νά ὑποχωροῦμε γιά χάρη τῶν ἄλλων, χωρίς νά ἐπιμένουμε πεισματικά στή δική μας γνώμη, εἶναι σπουδαῖο κατόρθωμα.**

Ἄς μετατρέψουμε, ἐπίσης, τό πείσμα μας σέ καλή δύναμη, στή δύναμη τῆς ἐπιμονῆς! Ὅταν π.χ. ἔχουμε νά λύσουμε μιά δύσκολη ἄσκηση ἢ νά κάνουμε μιά κοπιαστική δουλειά, ἄς μὴν τά παρατοῦμε! Ἄς ἐπιμένουμε μέχρι τέλους καί θά διαπιστώσουμε ὅτι μέ τήν ἐπιμονή πολλά μποροῦμε νά καταφέρουμε.

**Τό πείσμα προσπαθῶ
νά τό νικήσω ὅσο μπορῶ,
γιατί ποτέ τό πείσμα
δέν βγάζει σέ καλό.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Κουκλοθέατρο: «Οἱ πεισματάρες κασίκες».
4. Παιχνίδι: «Τό γεφύρι».